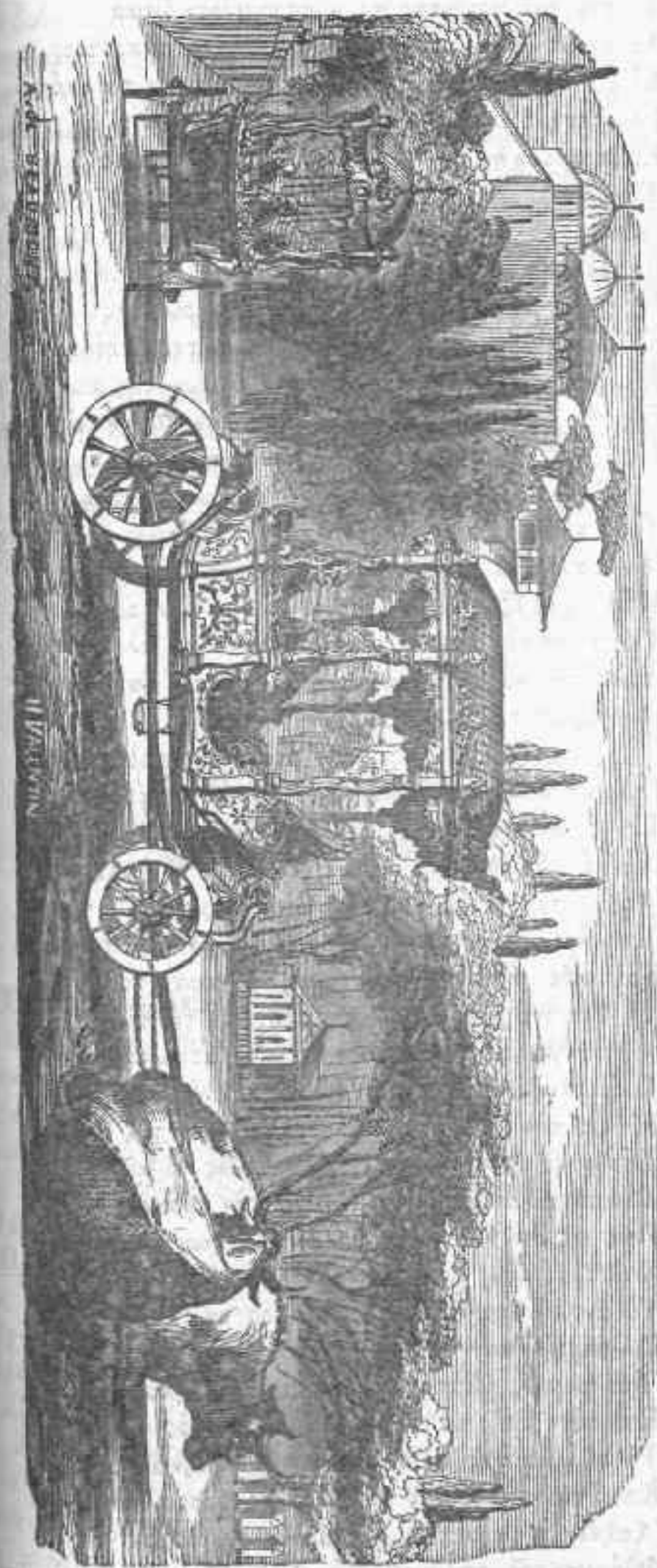

τετράγωνος ὡς κωδωνοστάσιον. Κατὰ τινὰ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἀδριανόν, φαίνεται ὅτι ἡ Ἀγία Σοφία ἦτο γὰρ τοῦ Ἑρμοῦ κομψῶς καὶ στερεῶς κατασκευασμένος, ἀλλὰ χωρὶν ἀγαλμα μόλις πέντε ποδῶν ὕψος ἔχον.

Αἱ κορυφαὶ τῶν παρακειμένων βουνῶν βρύθουσιν ἐμπίπῳν ἀξίων λόγου μαρτυρούντων τὸν παρελθόντα πλοῦτον τοῦ τόπου τούτου. Ἐρ' ὅλων τῶν ὡραίων

τοποθεσιῶν ὑπάρχον ἄλλοτε μοναστήρια, ἀχυρὰ καὶ παλάτια. Ἐνταῦθα βλέπεις μονὰς αὐτοκρατορικὰς εἰς τῶν ὁποίων τοὺς τοίχους σῶζονται λείψανα βυζαντινῆς ζωγραφίας, ἐκεῖ ἐρείπια οἰκίας μεγαλοπρεποῦς, καὶ πορρωτέρω πύργον κατασταθέντα διάσημον ἐξ

αἰτίας νέου τινὸς Τούρκου, ὅστις, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀγοράσῃ καὶ προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ψέλλιον τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐπεθύμησε, κατεκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ διοικητὴς, ὅστις δεικνύει σπανίαν προθυμίαν εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇ τὴν περιέργειάν μου, με' χορηγεῖ ὅλα τὰ μέσα ὅσα δύνανται νὰ εὐκολύνωσι τὰς ἐκδρομὰς μου. Ἐβαλεν εἰς τὴν διάθεσίν μου τὰ μεγαπρεπέστατα ὄχηματα, ἡ ἀραμπαδάς, ὡς ὀνομάζονται ἐνταῦθα, τοῦ χαρμεῖου του. Τούτων σὲ στέλλω μικρὸν Ἱχνογράφημα τὸ ὅποιον, ἐξηπλωμένος σήμερον ὑπὸ βαθύσκιον πλάτανον, ἐζωγράφησα πρὸς χάριν σου. Μένω κτλ.

N.

ΜΝΗΣΤΗ ΑΝΔΡΙΑ.

Τῷ φίλῳ Γ. Δ. Ρουσίῳ.

— Μαῦρα ἀπλόν' ἡ νύξ πτερὰ ἀπόψε εἰς τὰ ὄρη,
Καὶ ἀφορβόλον παταγεῖ εἰς τὰς ἀκτὰς τὸ κύμα.
Μόνη ἀπόψε τί ζητεῖς ἐδῶ, καλή μου κόρη;
Πῶς εἰς τοὺς βράχους ἔρημον περιπλανᾷς τὸ βῆμα;
Ἰδὲ τὸν οὐρανόν, ἰδὲ τὰ σύννεφα πῶς φεύγουν,
Ἰδὲ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα των τί κρότους ἐξερεῦγουν!
Τὴν ἀκατόν μου ἔσυρα ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἄμμου,
Καὶ φεύγω εἰς τὸ ταπεινόν, ὦ κόρη, οἴκημά μου.
Ἄν μακρὰν ἦναι ἀπ' ἐδῶ τὸ πατρικόν σου δῶμα,
Ἐλθέ ὑπὸ τὴν στέγην μου νὰ σὲ φιλοξενήσω,
Κ' εἰς τοὺς γονεῖς σου αὖριον πρωὶ νὰ σ' ὀδηγήσω.
Ἀλλὰ πῶς εἰς τὸ πέλαγος δακρῦον στρέφεις ὄμμα;
— Οὔτε ἀπόψε φαίνεται! τρεῖς μῆνας ἐδῶ μόνη
Πρωὶ καὶ βράδυ ἔρχομαι, τὸ βρίκιον προσμένω
Ἐρημα μόνον κύματα ἡ θάλασσα ἀπλόνει.
Ἀλλὰ ἀπόψε θὰ φανῇ, ὦ γέρον, ἐδῶ μένω!
— Τί λέγεις; τί στοχαῖεσαι; τὴν νύκτα θὰ περάτης
Μὲ τὰς σκιάς τοῦ οὐρανοῦ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης;
Ἢ τρικυμία τί ζητεῖς, ὦ κόρη, νὰ σοὶ φέρῃ;
— Τὸν Φῶτην, τὸν μνηστῆρά μου! εἰς μακρυσμένα
μέρη

Πρὸ τριῶν ἔφυγε μηνῶν μελαγχροινὸς καὶ νέος
Ὁ φίλος τῆς καρδίας μου, ὁ ναύτης ὁ ὡραῖος!
Τὸν περασμένον αὐγουστον, κυριακῆς πρωΐαν,
Ὁ ἱερεὺς εὐλόγησε μετὰ τὴν λειτουργίαν
Τὰ δύο δακτυλίδια τοῦ νέου ἀρραβῶνος,
Καὶ εἰς τὰ δάκτυλα ἡμῶν τὰ ἔβαλε συγχρόνως.
Εὐτυχὴ γάμον ὁ λευκὸς μᾶς ἐπευχήθη γέρον
Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν τὴν δεξιάν του φέρων.
Χαρμόσυνος ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα,
Καὶ ὑπὸ τῶν γονέων του τὴν στέγην ἡ ἐσπέρα
Τοὺς συγγενεῖς συνήθροισεν εἰς τράπεζαν πλουσίαν,
Αἱ φίλαι τοῦ χωρίου μας μ' ᾠμάτων μελωδίαν
Καὶ με' παιδρὺς ἐώρτασαν χοροὺς τὸν ἀρραβῶνα.